

ILKKA

WSOY

REMES

LOHI- KÄÄRMEEN ISKU

ILKKA

REMES

LOHI-

KÄÄRMEEN

ISKU

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ - HELSINKI

© ILKKA REMES 2021

ISBN 978-951-0-47383-2

PAINETTU EU:SSA

ENSIMMÄINEN OSA

1.

Finnairin rahtikäytössä oleva Airbus seisoi aamu-uvassa tavaraterminaalin edustalla. Valonheittäjien alla kimalteli ilmassa leijuvaa kosteutta. Valokiilat lankesivat ruuman rampille kahteen riviin asetelluille arkuille, jotka oli peitetty Suomen lipulla.

Arkkujen vieressä asematasolla seisovan miehen suoraryhtinen silhuetti piirtyi valkoista utua vasten. Kaukaa kantautui nousevan koneen jylyä.

Markus Aura katsoi arkkujen parijonoa, joka jatkui yläviistoon rampille ruuman kattolamppujen kalmanvalkeaan kirkkauteen. Hän veti syvään henkeä ja ummisti silmänsä.

Ilman sattuman oikkua hänkin makaisi nyt tuolla.

Äkkiä hän käännähti kannoillaan ja lähti kävelemään kohti rahtiterminaalialia.

Kävellessään hän vältti katsomasta usvan seasta erottuvia mustiin pukeutuneita ihmisiä, jotka seisovivat odottamassa vuoroaan hyvästeille. Valopatteriston loisteessa seisova ryhmä alkoi erottua yhä selkeämmin. Heidän takanaan päivysti joukko kuvaajia kamerat kädessään.

Enemmän hetken mielijohteesta kuin vakaasta harkinnasta hän pysähtyi valtiojohdon edessä.

Pääministeri katsoi Markusta valojen loisteessa myötätuntoinen ilme kasvoillaan. Hänen vieressään seisova presidentti katsoi eteensä ilmeettömänä, samoin Puolustusvoimain komentaja.

»En jätä kiveäkään kääntämättä tämän selvittämisessä», Markus sanoi karhealla äänellä yllättäen selvästikin kaikki.

Näytti siltä kuin pääministeri aikoisi sanoa jotain. Presidentti liikahti hiukan tämän suuntaan ja rykäisi kevyesti.

Todennäköisesti vasta se sai naisen ymmärtämään, että kerrankin oli syytä hillitä kieltensä.

»Tämä ei tule menemään niin kuin toivotte», Markus sanoi aiempaa hiljempaa, enemmän itsekseen kuin valtiojohdolle, välittämättä edes Puolustusvoimain komentajan läsnäolosta.

Samalla hän jatkoi kävelyään tietäen rikkoneensa monen mielestä protokollaa anteeksiantamattomalla tavalla.

Puhelin värisi hänen taskussaan. Ensin hän ajatteli olla vastaamatta, mutta otti kuitenkin puhelimen esiin.

Teresa Paasio, KRP:n rikoskomisario.

»Huomenta Teresa.»

»Huomenta. Tiedoksi vaan, että kun tulin äsken töihin niin huomasiin kulkulupani perutuksi ja työhuoneeni oven lukituksen. Tapaan kohta pomon.»

»Selvä. Palataan myöhemmin.»

Markus kirosi itsekseen laittaessaan puhelimen taskuunsa.

Kahdenkymmenen minuutin kuluttua arkkujen luona käynyt valtiojohto palasi terminaalin vieressä odottaville autoille.

Presidentti istuutui Mercedekseen, pääministeri pysähtyi valtioneuvoston Volvon luona odottavan erityisavustajansa luokse.

»Jarno, saisitko hoidettua yhden tärkeän asian», pääministeri sanoi matalalla äänellä miehelle, joka oli siirtynyt hänen esikuntaansa SAK:n yhteyspäällikön tehtävästä. »Kun

Aura tuli arkkujen luota, hän puhui meille tunnekuohun vallassa.»

Puolueen uskollisimpiin satureihin kuuluva Jarno Melander astui lähemmäs kuullakseen pääministerin sanat.

»Auran uho saattoi tallentua kuvaajien kameroille. Katsokaa ettei sitä levitellä julkisuuteen.»

Monissa liemissä keitetyn Melanderin katse koveni.

Jyri Norvanto oli nähnyt urallaan erikoisia tilanteita muttei koskaan lähimainkaan tällaista.

Hän kuunteli hievahtamatta korvanapistaan kohisevaa radioliikennettä Changan Raetonin harmaalla takapenkillä, katse kojetaulun kelloon nauliutuneena.

Kiinankieliset lauseet soljuivat hänen korvaansa.

Auto oli pysäköity heikosti valaistun kapean kadun varteen Yangjiangin kaupungin lounaisosassa Etelä-Kiinassa. Vesinorot valuivat ikkunoissa.

Jackiksi puhuteltu amerikkankiinalainen kuljettaja siirsi levollisen määrätietoisesti sormensa moottorin käynnistyspainikkeelle.

Jyri näki sivusilmällään liikettä ulkona. Saman tien moottori käynnistyi ja penkin toisessa päässä ovi kiskaistiin auki.

Jyri näki herkkäpiirteinen kiinalaisnainen lysähti istuimelle paiskaten oven kiinni perässään. Jack lähti liikkeelle voimakkaasti kiihdyttäen, mutta hidasti heti kameravalvotun risteyskohdan lähestyessä. Odotuspaikan amerikkalaiset olivat teknisillä laitteillaan pimentäneet täsmälleen sovittuna aikana.

Fen ojensi sateen kasteleman kätensä Jyrille luoden tähän hätäisen katseen, jossa Jyri näki ensimmäistä kertaa elämässään yhtäaikaisen kuolemanpelon ja täydellisen alistumisen kuoleman edessä.

Auton heilahtaessa Fenin katse katosi hämäryyteen. Jyri katki hänen kätensä rauhoittavasti omien kämmentensä väliin yrittäen piilottaa pelkonsa. Hän tunsi kiitollisuutta siitä yhtey-

destä, joka heidän välilleen oli alkanut rakentua siitä saakka, kun he 14 vuotta sitten olivat postdoc-tutkijoina tutustuneet Johns Hopkinsin laboratoriossa Baltimoressa.

Sen jälkeen heidän tiensä olivat eronneet, mutta he olivat tavanneet säännöllisesti ennen kuin Fen oli palannut neljä vuotta sitten Kiinaan.

Siitä oli alkanut pimeys.

Kumpikin tiesi, että meneillään olevat hetket veisivät heidät tahtiinsa tuntemattomalle maaperälle, jolla saattaisi tapahtua mitä tahansa.

Auto kaartoi jyrkästi ja kiihdytti sen jälkeen taas nopeutetaan. Fen irrottautui Jyrin otteesta, vei kätensä takin alta osittain näkyvälle vyökotelolle ja alkoi irrottaa sitä.

Jyrin kurkunpäättä paisutti pelko, kun Fen ojensi hänelle kankaisen vyökotelon. Jyri tunki kotelon paidan raosta kevlariin alle. Tieto siitä, että luotiliivi oli suojaamassa pikemminkin vyökoteloä eikä häntä oli yhtä aikaa ylentävä ja kamottava.

Esikaupunki jäi taakse, ympärillä avautui jo pimeä, sateinen maaseutu.

Äkkiä tuntui terävä sivuttainen liike. Jyri kohotti katseensa kuljettajaan, joka liikutti ohjauspyörää oudon nopein, pienin, vahvoin liikkein.

»Meitä ammuttiin», Jack sanoi vetäen istuimen alta toisella kädellään esiin lyhytpiippuisen konepistoolin varmuudella, johon vain SEAL Team Sixin kokeneimpiin kuuluva erikoissotilas pystyi. »Pysähdyn kymmenen sekunnin kuluttua, valmistautukaa ryntäämään ulos.»

Auton vauhti hidastui niin rajusti, että Jyri painautui turvavyötä vasten ja hänen sydämensä hakkasi korvissa.

Auto pysähtyi kuin seinään etupää niiaten.

»Ulos», Jack sanoi.

Samalla hetkellä Jack tönäisi ovensa auki ja heittäytyi maahan.

Jyri ja Fen avasivat ovensa ja lähtivät juoksemaan ojan yli kohti pimeyttä.

Jyri tajusi säntäävänsä märässä bambupöheikössä. Hän vilkaisi taakseen ja näki Jackin juoksevan perässään häntä suo- jaten. Jyri muutti suuntansa Fenia kohti, sillä ei voinut jättää tätä yksin.

Uudenlaiset äänet saivat Jyrin katsomaan jälleen taakseen. Tielle pysähtyi Kansan vapautusarmeijan punaisella tähdellä merkitty tummanvihreä maastoauto, josta loikki maahan aseistettuja sotilaita. Heidän suunnastaan sateen seasta lävähti tolkuttoman kirkas valokiila ja heti perään toinen. Ne lipuivat ympäriinsä kohteitaan hakien.

Aivan läheltä kajahti lyhyt automaattiaseen sarja Jackin tulittaessa kohti kansanarmeijan maasturia. Se oli järjetöntä, ja ainoa vaihtoehto.

Toinen häikäisevä kiila osui vaivalloisesti juoksevaan Feniin. Saman tien kajahti laukauksia ja Fenin takin beigeen selkä- mykseen ilmestyi kaksi tummaa läiskää. Hän kaatui maahan.

Jyri olisi halunnut mennä auttamaan, mutta tiesi sen mah- dottomaksi. Hän muutti järkyttyneenä suuntaansa kohti ti- heämpää kasvillisuutta. Valokiila osui aivan hänen lähelleen ja toinen nauliutui Jackiin, joka sai parhaillaan osumia useista luodeista.

Jyri ryömi huohottaen kaatuneen pitkän eukalyptuspuun ali ja oikaisi sen jälkeen itsensä uudelleen juoksuun. Puiden läpi tunkeutuvat valokiilat hajosivat pisaroiden ja usvan seassa tanssiviksi kaleidoskooppisiksi säteiksi.

Hän jatkoi kaikilla voimillaan eteenpäin kunnes lopulta pysähtyi ja kiskoi ilmaa polttaviin keuhkoihinsa.

2.

Markus kytki vilkun kääntyessään Tikkurinaukion viereisille pysäköintipaikoille Tikkurilan keskustassa. Paikka oli kävelymatkan päässä Jokiniemessä sijaitsevista KRP:n toimitaloista.

Ihmisiä kulki arkisiin puuhiinsa, yhdellä näkyi hengityssuojain mikä oli jo harvinaista. Mustaani lentäjänpusakkaan, kullanvärisiin Raybaneihin ja Calvin Kleinin snapback-lippalakkiin sonnustautunut Teresa Paasio lähti kävelemään kaupungintalon edestä häntä kohti. Markuksella oli vahva arvaus hänen hyllytyksensä syistä.

Teresa istuutui matkustajan paikalle ainakin näennäisen rempsakan oloisena omana itsenään. Parfyymintuoksu muodosti hienoisen kontrastin hänen olemuksensa kanssa.

»Mikä on virallinen selitys?» Markus kysyi.

»Epäluottamus johtuu kuulemma keskustelustani erään kollegan kanssa ja siihen liittyvästä asiakirjapyynnöstä.»

Omatunto vihlaasi väkisinkin Markusta. Hän nimenomaan oli pyytänyt Teresaa kysymään kollegaltaan Jari Pesoselta eräästä kolmen vuoden takaisesta parisuhdeväkivaltaepäilystä, jota Pesonen oli silloin ollut tutkimassa. Tutkinta oli kuitenkin lopetettu syistä, jotka Pesonen oli tulkinnut poliittisiksi.

Epäiltynä oli ollut Sami Malik, rauhan- ja konfliktintutkimuksen demaritaustainen asiantuntija, joka oli jo pidempään ollut puolueessa kovassa nosteessa. SDP halusi saada Suomen uudelleen Ahtisaaren viitoittamalle tielle rauhanneuvottelun suurvallaksi.

Maltillinen ja hillitty Malik oli ollut tuolloin kansanedustajaehdokkaana. Irakista 8-vuotiaana perheensä kanssa Suomeen paennut poika oli kuin sattuman oikusta saanut Irakin suosituimpiin kuuluvan nimen Sami. Hän jäi täpärästi muutamalla kymmenellä äänellä eduskunnan ulkopuolelle, varasijalle. Myöhemmin hän tuli valituksi pääministerin kabinettiin erityisavustajaksi.

»Kuten kaikki minua vähänkään tuntevat varsin hyvin tietävät», Teresa sanoi neutraalilla äänellä, »minua ei kiinnosta politiikka vaan rikokset. Sen takia tämä tilanne hiukan sieppaa.»

»Sama täällä», Markus tyytyi sanomaan. Asian olisi voinut sanoa rajumminkin, mutta Teresa oli matalan profiilin ammattilainen, joka hillitsi puheitaan kaikissa tilanteissa tavalla jota Markus ei voinut kuin kadehtia. Hän katui mielenpurkaustaan kentällä valtiojohdon edessä.

»Ymmärrän hyvin, että olen sohaissut ampieispesään», Markus sanoi hiljaa. »Enkä olisi missään nimessä pyytänyt sinulta apua, jos olisin tiennyt että joudut sijaiskärsijäksi.»

»Älä viitsi. Käytin omaa harkintaani. Enkä olisi uskonut, että poliisijohto antaa ohjailla itseään tällä tavalla noin pienessä asiassa. Mikä tosin ei nyt sitten taidakaan olla niin pieni asia.»

Tilanne toi Markuksen mieleen tapauksen takavuosilta, kun kokenut rikostutkija oli hyllytetty hänen kiinnostuttuaan paritusjutusta, johon liittyi väitteitä nimekkäiden poliitikkojen televälvontatiedoista, varoituksista presidentinkanslialle ja kadonneesta todistusaineistosta.

Nyt oltiin vähintään yhtä latautuneessa tilanteessa. Sami Malikin vanhaan, haudattuun rikosepäilyyn kytkeytyivät

kaikki mahdolliset tulenarat piirteet: perhepiirin väkivalta, uhrina suomalainen vaimo, jonka isä oli keskeinen SDP:n vaikuttajaveteraani ja nykyinen europarlamentaarikko. Muita tahoja olivat poliisitoimesta vastannut demarisisäministeri sekä Malikin tuntema puoluetoveri, vaikutusvaltainen ja itsekin äkkipikainen ex-presidentti, joka oli ollut nostamassa Malikia urallaan eteenpäin.

Markus oli törmännyt Malikiin Erbilin iskun kansainvälisen tutkinnan yhteydessä ja pyytänyt Teresaa puhumaan tästä kollegansa Jari Pesosen kanssa. Lähisuhdeväkivaltajutun tutkinnassa oli Pesosen mukaan käytetty televalvontaa, mutta dokumentteja siitä ei enää löytynyt.

Pesosen mukaan poliisitutkinnan alettua teliikennettä oli ollut erittäin vaikutusvaltaisten demaripoliitikkojen kesken, mukaan lukien nykyinen pääministeri. Kaiken huipuksi Malikin väitetyt pahoinpitelyn aikana perheenjäsenen tilanteesta ottama valokuva oli kateissa.

Pesonen oli puhunut tutkintaan liittyvistä outouksista esimiehilleen esittäen epäilynsä jutun hautaamisesta yksikön johtoon kohdistuneen poliittisen painostuksen takia. Kun väkivaltarikosyksikköä tuolloin johtanut rikosylikomisario, nykyinen SDP:n kansanedustaja oli kuullut asiasta, hän oli uhannut Pesosta kunnianloukkaussyytteellä.

»Voihan Malik konfliktialueiden rauhan edistämisen selittää kaikenlaista yhteydenpitoaan», Markus sanoi. »Mutta on mielestäni selvää, että hänen toimintaansa näyttää liittyvän kansallista turvallisuutta vaarantavia piirteitä. Kun päällikötaso saa tästä todisteita meiltä Suposta, hyllytyksesi tullaan tietysti perumaan.»

Teresa ei sanonut mitään. Markus itsekin tiesi puheensa naiviuden, joten hän palasi toivekuvista substanssiin.

»Malik ajaa ainakin Iranin etuja, siitä alan olla varma», Markus sanoi hiljaa. »Ja siinä sivussa Venäjän ja Kiinan. Kun tämän yhdistää siihen faktaan, kuinka ainutlaatuinen tiedon-

saantimahdollisuus Malikilla on työpaikkansa ja puolue-eliitin kontaktiensa avulla, ollaan aika olennaisten kysymysten äärellä. Eikä vain tiedonsaantimahdollisuus, vaan myös tilaisuus vaikuttaa asioihin.»

Autoon laskeutui hiljaisuus. Teresa tuijotti eteensä. »Luuletko, ettei sinun työhösi yritetä vaikuttaa?»

»Ehkä yritetäänkin. Olin äsken kentällä, jonne arkut tulivat Erbilistä. Sellaisen näkeminen antaa kyllä voimia kaivaa totuus esiin.»

Jyri Norvanto makasi pimeydessä lehtikuusten neulasmatolla katse kolmensadan metrin päässä kulkevassa valaistussa kadussa. Sitä pitkin mateli valkoinen poliisiautoksi varusteltu Mitsubishi Pajero, joka täällä tunnettiin nimellä Jincheng Pioneer.

Sen täytyi olla sattumaa, hän vakuutti itselleen.

Sade oli tauonnut, mutta Jyriä paleli märissä vaatteissa. Haitta oli kuitenkin pieni suhteessa siihen, että hän ylipäänsä oli hengissä.

Hän oli kävellyt yli tunnin – ensin pois joen alasuiston bambu- ja eukalyptusryteiköstä ja sitten lemuavan joenrannan sivuitse keskustaan. Nyt hän lopultakin lähestyi hotelliaan.

Fenin antama vyökotelo painoi hänen kylkeään vasten ja hyvä niin. Hetkeksikään hän ei pystynyt unohtamaan Fenin kohtaloa. Tämä oli itse päättänyt ryhtymisestä riskialttiiseen tekoonsa, mutta se ei juuri lohduttanut.

Fen oli tieteelle sataprosenttisesti omistautunut tutkija, joka oli hakenut väsymättömästi ratkaisuja haasteisiinsa. Se mitä Fenin viimeiseksi jääneellä työpaikalla oli tapahtunut, oli kuitenkin sysännyt hänen elämänsä peruuttamattomasti raiteiltaan.

Jyri oli nyt tempaistu samalle tielle ja pian selviäisi, johtaisiko se samaan lopputulokseen.

Kun muita poliisiautoja tai muutakaan erityistä ei näkynyt, hän nousi jäykästi seisaalleen ja suoristi kosteat vaatteensa.

Sen jälkeen hän suuntasi kohti katua, jonka toisella puolella kohosi hotelli.

Oli selvää, että hän tallentuisi pian valvontakameroiden kuviin. Se itsessään ei olisi välttämättä vielä katastrofi, sillä hän ei kytkeytyisi mihinkään Feniin liittyvään. Ainakaan autossa, joka oli jäänyt Moyang-joen rannalle Jackin ja Fenin ruumiiden lähelle, ei olisi mitään johtolankoja.

Jyri meni hotelliin ja nousi tuttuun huoneeseen, jossa odotti ryhmän toinen amerikankiinalainen jäsen Tim Tao Wang. Huoneen turvallisuus oli varmistettu moneen kertaan, mutta he eivät puhuneet muusta kuin arkisista asioista.

Jyri ja Tim menivät kylpyhuoneeseen, ja Jyri asettui peilin eteen. Siitä häntä katsoi vieras ihminen.

Jyri tarttui paidankauluksen alla iholla tuntuvaan reunukseen ja alkoi varovasti raottaa sitä Timin auttaessa. Reunaa ylöspäin kohottaen he irrottivat Jyrin kasvojen päällä olevan lateksinaamion, jonka yläreuna oli hiusrajan alla. Kumpikaan ei sanonut sanaakaan.

Omien kasvojen paljastuminen aiheutti Jyrille haavoittuvan, alastoman olon. Tunnetta korosti hänen kevlar-liivinsä alla oleva vyökotelo, josta Tim ei tiennyt.

Sen jälkeen he vetivät hänen päähänsä Timin kasvojen kopioksi valmistetun lateksinaamion ja Tim auttoi silmien, sierainten ja suun ympärillä olevien aukkojen reunojen meikkaamisessa piiloon.

Lopuksi he vetivät Timin päähän Jyrin kasvojen mallin mukaan tehdyn naamion ja poistuivat kylpyhuoneesta.

Jyri puki ylleen Timillä olleen takin, lakin ja kengät. Housut olivat jo valmiiksi samanlaiset.

Tim pukeutui kiinalaisten suosimiin neutraalin tyyliisiin housuisiin ja takkiin. Sitten he poistuivat laukkuineen portaiden kautta ala-aulaan. Huoneen he olivat jo maksaneet.

Kameravalvotulla etupihalla Jyri nousi toistakymmentä vuotta vanhaan ja hieman kolhittuun Volkswagen Lavidaan,

jolla oli edellisenä päivänä tullut paikalle. Hän kääntyi hotellin liittymästä oikealle edeten huojentuneena laitakaupungin läpi kohti etelää.

3.

Sisäelimiin saakka tunkeutuva jylinä voimistui sekunneissa, kun Hornetit lähestyivät Tuomiokirkkoa Markuksen takaa synkämpilvisellä taivaalla.

Hän kohdisti katseensa edessään seisovan upseerin niskaan ylilennon ajan.

Kantajina toimivat kadetit kohottivat yhtä aikaa raskaan kuormansa. Kaartin soittokunnan rummut jysäyttivät tihkusateeseen Narvan marssin ensimmäiset raskaat ja hitaat iskut, joihin urut ja vaskisoittimet yhtyivät.

Suomalaiset olivat osallistuneet vuodesta 2015 saakka Irakissa USA:n johtamaan OIR-koalitioon, joka antoi sotilaallista tukea Isisin vastaiseen toimintaan. Suomen kaikkien aikojen vaarallisimman rauhanturvaoperaation riskit olivat toteutuneet kurdialueella sijaitsevan Erbilin liepeillä sijaitsevassa koulutustukikohdassa, jota vastaan Iranin tukema militiaryhmä oli tehnyt drooniräjähdeiskun.

Leirille oli juuri tullut suomalainen kouluttaja- ja suojausosasto. Mukana oli kuuden viikon mittaiselle operatiiviselle henkilötiedustelukurssille osallistunut ryhmä. Markus oli Supon lähettämänä ollut kouluttamassa ryhmää, ja myös hänen oli alun perin pitänyt olla mukana Erbilissä.

Näennäiset syyt mukana oloon liittyivät koulutukseen, mutta todellinen syy oli hänen osallistumisensa koalition tiedustelun kansainväliseen tutkintaryhmään. Turvallisuustilanne alueella oli kiristynyt jo aiemmin, kun lyhyen ajan sisällä oli tapahtunut kaksi drooni-iskua huolella salattuihin kohteisiin.

Suojaustoimen kiristämisestä huolimatta kolmas isku oli osunut Erbilin kansainväliseen tukikohtaan. Iskun suuri kysymysmerkki oli se, mistä Kansan mobilisointiyksikkö oli saanut tietonsa tukikohdan toiminnasta. Jostain oli vuodettu tietoja.

Ilmeisten tietovuotojen lopettamiseksi oli perustettu tutkintaryhmä, jossa oli jäseniä koalitiomaiden sotilastiedustelusta ja kansallisista turvallisuuspalveluista, Suomen tapauksessa Puolustusvoimien tiedustelulaitoksesta ja Suojelupoliisista. Supo oli PV:n tiedustelulaitoksen keskeinen kumppani, ja Markus oli toiminut jo vuosia läheisessä yhteistyössä sotilastiedustelun kanssa.

Hän oli käynyt Erbilissä kerran aiemmin OIR-tiedusteluryhmän tutkinnan vuoksi, mutta tällä kertaa hänen lähtönsä oli peruuntunut korona-altistuksen takia. Se oli pelastanut hänen henkensä.

Markuksen katse nauliutui kuusivuotiaaseen vaaleahiukseen tyttöön, joka seiso i eturivissä mustassa uudessa villakangastakissa ja mustissa nahkakengissä. Anna oli hänen Erbilissä surmansa saaneen sotilastiedustelu puolen työtoverinsa ja läheisen ystävänsä tytär. Tämä puristi sormillaan myssyään ja piteli toisella kädellään äitiään kädestä.

Sara piti toista kättään 11-vuotiaan Jaakon olkapäällä. Poika katsoi hitaasti liikkeelle lähtevää kantajien saattuetta punoittavin, turvonnein silmänypäryksin. Vieressä seisova 17-vuotias Matias näytti niin ilmeettömältä, että Markusta kouraisi.

Markus veti rauhallisesti henkeä. Hänen katseensa siirtyi muutaman kymmenen metrin päässä olevaan pääministeriin, joka seiso i ryhti suorana tummassa asussaan.

Markuksen oli vaikea uskoa, että pääministeri yrittäisi ohjata tutkintaa poliittisesti, vaikka siihen liittyisikin puolueen kannalta kiusallisia paljastuksia. Mutta näytti pahasti siltä, että puolueen etu oli ohittamassa maan edun.

Puolen tunnin kuluttua Markus lähestyi Liisankadulle pyhäköimäänsä 14 vuotta vanhaa Englannista ostamaansa Aston Martinia ja avasi sen keskuslukituksen.

»Markus Aura?» joku sanoi kauempaa.

Markus vilkaisu takaviistoon äänen suuntaan. Kaksi puolitakkiin sonnustautunutta keski-ikäistä miestä lähestyi riva-kasti.

Markus ponkaisu juoksuun ohittaen autonsa.

»Aura, aloillasi!»

Markus säntäsi jalkakäytävää pitkin meren suuntaan. Toinen hänen peräänsä säntäävistä miehistä poimi virka-aseen kotelosta takkinsa alta – Supo oli siis jo pyytänyt virka-apua KRP:stä.

Markus kääntyi lihaksia repivällä vauhdilla vasemmalle Meritullinkadulle. Mustan puvun mitoitus vaikeutti hänen liikkumistaan eivätkä kiiltoahkakengät soveltuneet juoksemiseen, mutta hän ei antanut minkään häiritä keskittymistään.

Heti kun näköyhteys KRP:n miehiin katkesi, hän kaivoi povitaskustaan muistikortin nyrkkiinsä. Postilaatikon ohitettuaan hän kumartui sadevesitorven kohdalle, työnsi muistikortin sen ja pidikkeen väliseen rakoseen ja jatkoi muutaman metrin, kunnes esitti kompastuvansa asfaltin vesikouruun ja kaatui maahan.

Hän odotti huohottaen muutaman kymmentä sekuntia, kunnes KRP:n parivaljakko pysähtyi hänen luokseen ja alkoi tehdä hänelle perusteellista ruumiintarkastusta.

Iris Mattila ei voinut olla tuntematta liikutusta vaikka tiesi jo keväällä tekemänsä ratkaisun ainoaksi järkeväksi.

Hän pyyhkäisi lumet laudaltaan ja nosti sen telineeseen. Talven ensimmäinen päivä rinteessä oli ollut haikea, mutta hänellä oli ollut helpottunut olo.

Mutta tyytyväinen hän ei ollut. Ei tavoitteita, ei taistelua, ei onnistumisia.

Ne olisi nyt pitänyt hakea luentosalista, pänntäämisestä ja tenteistä.

Karvas pettymys kouraisi hänen mieltään. Histologian eli kudosopin tentti oli mennyt penkin alle, genomiikan hiukan paremmin. Kasassa oli vasta kuusi opintopistettä, joten alku oli ollut toivottua hankalampi.

Viime syksynä tähän aikaan hän oli ollut Aspenissa, ja suunnilleen silloin päätös lopettamisesta oli alkanut kypsyä. Sitä oli tukenut tärkeimmän yhteistyökumppanin antama ennakkovaroitus sponsoroinnin »painopisteen siirtämisestä».

Calgaryn 17. ja Aspenin 20. sija olivat olleet pettymyksiä, mutta Silvaplanan kuudes iloinen yllätys – ja sikäli siedettävä lopetuskisaksi.

Hän käveli monoissaan rinnekahvilaan, jonka tiskin takana tutuksi tullut työntekijä tervehti uteliaan iloisesti. He vaihtoivat kuulumiset.

Mennessään pöytään kaakao ja juustoreissumies tarjottimella hänelle tuli puhelu Englannin suuntanumerosta.

»*Iris Mattila?*» matala naisääni kysyi.

»Puhelimessa.»

»*Olen Melissa Donovan Lontoosta. Sain numerosi Adele Henrardilta. Hän arveli, että asiani saattaisi kiinnostaa sinua. Olisiko hetki aikaa jutella?*»

Adele oli yksi Iriksen pitkäaikaisimmista ystävistä, joten hän ei epäröinyt. Adele oli lopettanut kilpailemisen viime vuonna ja muuttanut Sveitsiin töihin pienen lautavalmistajan markkinointiosastolle.

»*Etsin yksityisopettajaa eräälle pikkutyölle, joka on erittäin innokas lautailija. Hyvin kunnianhimoinen jo nyt. Ja taitava.*»

Iris kuunteli hämmentyneenä.

»Hänen isänsä on varakas henkilö, joka kelpuuttaa tyttärelleen vain parasta. Palkka ja olosuhteet ovat erinomaiset. Työn luonteen vuoksi et voi samaan aikaan tehdä muuta. Miltä kuulostaa?»

»Aloitin syksyllä opinnot, joten en oikein —»

»Sinulle jäisi runsaasti vapaa-aikaa, sillä asiakkaasi käy koulu kotiopettajan johdolla. Kyseessä olisi neljän kuukauden sopimus ja työ alkaisi välittömästi. Koska olet alasi huippuja, on palkkiosikin huippua. Saisit esimerkiksi asuntoasiasi kuntoon jo näiden muutaman kuukauden avulla. Jos halut kuulla lisää, niin voisimme jatkaa videopuhelulla kun sinulle sopii. Mitä tuumaat?»

Iris olisi olisi halunnut kysyä kuka asiakas on, mutta se tietysti olisi ollut epäkorrektia tässä vaiheessa.

»Olen kyllä ajatellut hoitaa opintoni päätökseen ilman viiveitä. Olen jo aloittaessani useimpia muita vanhempi. Mutta voidaan tietysti puhua vielä lisää. Sopiiko vaikka FaceTime viiden minuutin kuluttua?»

»Erinomaista. Soitan sinulle.»

Iris hörppäsi kaakaotaan ja pohti tilannetta leipää syödessään. Lopettamispäätöksen jälkeen moni oli yrittänyt puhua häntä ympäri, vaikka kaikki tiesivät sen turhaksi.

Markus istui paita hiestä märkänä hautajaisvaatteissaan askeettisen huoneen loisteputkivalaistuksessa. Automatka KRP:n farmari-Škodan takaistuimella Jokiniemeen oli mennyt täydellisen hiljaisuuden vallitessa.

»Onko hallussanne laittomin keinoin hankittua materiaalia?» viiksekäs ylikomisario kysyi pöytänsä äärestä paitahihasiltaan. Pisarat löivät ikkunaa suljetun kaihtimen takana. Huone tuntui tukalan lämpimältä. Seinustalla istui rikosylikonstaapeli.

»En tiedä mitä tavoittelette vaikenemisella. Heikennätte omaa asemaanne.»

**MILJARDÖÖRIN TYTTÄREN
SIEPPAUS LEVILLÄ.**

**KIRISTYS JOKA LYÖ SUURVALLAT
TOISIAAN VASTAAN.**

VAKOOJA SUOMEN YTIMESSÄ.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-47383-2